

Oram,
quidam
legunt,
alij o-
mittunt.

dunense concilium diceretur esse vocatus, de A
Nepoli veniens ubi tunc temporis more solito
famose legebat ut Doctor, & per maritimam tran-
siciens oram, cum ad Monasterium Fossæ novæ Or-
dinis Cisterciensis Terracinenfis diœcesis pa-
rumper digressurus, per dies aliquot, antea ad ip-
sum ut illic deterreretur, affectuose deposcens, per-
venisset, intrans Monasterium plenus Dei spiritum
hæc verba protulisse refertur: *hæc requies mea in
seculum facti, hic habitabo quoniam elegeram.* Quod
verum esse eventus edocuit, & sacri corporis sui
illuc facta tumultatio manifestat: cepit enim illic in
infirmirate gravari, eadem viribus paulatim deliti-
uit; infirmitatem tamen ipsam etiam dierum plurimum
non impatienter tolerans, sed æquanimiter totus ut B
erat humilis patientiæ supportans, qua sibi met le-
nirer infirmitatem, Deo obedientiæ placeret, minist-
ris de se (quod non intendebat) aggeneraret re-
verentiam, imitandæ quoque patientiæ præberet
exempla; adeo quod ejusdem monasterij fossæ
novæ fratres inibi Deo devotius famulantes, hæc
in sancto viro religionis exempla contemplantes,
illius tunc infirmantis corpore prompti obsequijs
mancipati, quem utique tanta refertum patientia
fore cernebant, singuli ligna de sylva, singuli quæ-
que illi opportuna voluntariè proprijs humeris
deferrebant non æstimantes fore convenientis, ut
brutorum animalium humeri in portandis eidem
rebas accommodis præstarent obsequia, qui tanta
virtutum prerogativa pòllebat.

Cumque in eadem infirmitate (de qua obiit)
sanctissimi Dei & Domini nostri Jesu Christi cor-
pus, in cibum sumendum sibi ut viaticum defetre-
tur, totus profusus in læchrymis, & dolci amore
ejusdem anima affuèta dulcedine Dei liquefacta,
inter cætera multa decora quæ protulit, hæc vel
similia fidei & devotionis verba toto illius mona-
sterij conventu multisque dictorum Prædicato-
rum, & Minorum ordinum assistentibus fratribus
cructasse refertur: Ego de isto sanctissimo corpore
Domini nostri Jesu Christi & alijs sacramentis
multa docui, multa scripsi in fide Jesu Christi, &
Sanctæ Romanæ Ecclesiæ cæjus correctioni cun-
ctâ subiecto, cuncta suppono.

Recepto deinde ab ipso eodem vivifico sacra-
mento, cunctisque alijs sacramentis Ecclesiæ de-
bita veneratione cum lachrymarum effusione
suscepit, tertio die obdormivit in Domino cui
credidit, quem amavit, & tota mentis affectione
dilexit fidelis servus & prudens, non pertinax, non
proprio sensui aut prudentiæ innitens, & nulla de
se scientia suæ opinione superbus: nam qui ser-
vator est majestatis; opprimetur à gloria. Unde sa-
pienter idem doctor atque humiliter (ut præfati
sumus) omnem suam verbo vel scripto doctrinam
ad ejusdem Ecclesiæ fidei normam fideli devo-
tione reduxit, quam Petri ore diffusam stabilem
noverat, & nullis concussionum flatibus agitan-
dam, cum post veram deitatis Christi recogni-
tionem qua respondit: *tu es Christus filius Dei vivi,*
ab ipso audire meruerit: *tu es Petrus, & super hanc
petram ædificabo Ecclesiam meam,* & alibi: *Ego pro
te rogavi Petre, ut non deficiat fides tua* dumque pro
Petra Christo rogat, pro ejus Ecclesia intercedit.

Verum, quia dignum erat & consonum, ut quem
Deus viventem in hoc sæculo tantis suis donis
gratijque perfecerat, assumptum in exilis sanctifi-
catum fore hominibus declararet, multis eundem

virum Dei post ipsius de hæc vita transitum (licet
& antea nonnulla fecisse memoretur) magnisque
fecit clare miraculis, multis clarisque signis glo-
riosius coruscare, ut illud plerum merito, de ipso
dicamus: *scivite quia mirificavit Dominus sanctum
suum;* itaque vita ejus attestaretur miraculis ut il-
lius miracula vitæ testimonium perhiberet, de
quibus pauca de multis in Dei laudem & sancti
huius commendationem, & ædificationem fide-
lium idoreis approbata testibus, præsentibus sub-
nectemus.

Post septimum namque mensem vel circa à die
obitus ipsius Sancti Thomæ de Aquino, cum cor-
pus ejus quod in capella Sancti Stephani dicti mona-
sterij per idem tempus sepultum extiterat, ad
sepulchrum ejusdem primum, scilicet juxta altare
majus Ecclesiæ monasterij ante dicti, unde ad tem-
pus per monachos ejusdem monasterij timoris
causâ sublatum fuerat, ne corpus ipsum omninò
de dicto monasterio tolleretur; per translationem
denud exhumatum deferri exinde decrevissent;
in apertura ipsius sepulchri ejusdem, capellæ sancti
Stephani, tanta fragrantis odoris suavitas emana-
vit, quod totam ipsam capellam claustrumque ip-
sius monasterij, quod diffusum est, mirâ eadem
suavitate replevit, quæ de ipsius corpore (prout ex
sollicita curiosaque monachorum indagine est
reperitum) mirificè fundebatur. Propter quod
majore per monachos concepta ad ipsum devotio-
ne, totus conventus processionaliter, (Prior
tamen dicti monasterij cum quibusdam ex mona-
chis, paramentis indutus) corpus ipsum ad præ-
fatum primum ejus sepulchrum honorificè detu-
lerunt. Hanc similem fragrantiam post septem
annorum spatium quidam ex testibus, quidam
verò post quatuordecim annorum spatium se-
nisse referunt dum corpus ipsum diversis ex causis
per temporum vices sedulo inspexissent. Quippè
odor carnis ejus munditiam Deo acceptam expri-
mebat, orationem ejus odoramenta repræsentaba-
bat, famam quoque ejus claram, diffusionem virtu-
tum & illarum aromatum non celabat.

Quidam arte chirurgicus, sed per decennium in-
firmitate podagricus, ita quod ire per se vel am-
bulare nequaquam absque baculorum sustentatione
aut aliorum suffragio poterat; se Deo B. Tho-
mæ devovens, juxta ejus tumulum incumbens,
(oratione facta) sanus profligit, & currens ac Deum
laudans, quod meritis ejus esset de tam longæ in-
firmitatis languore curatus.

Alter quidam exhorribili quadam visione phan-
tasmatum timiditate percussus, pedibus manibus-
que contractus fuit, & ore ac facie distortus, sensibi-
bus carens & omni virtute destitutus, ita quod lo-
qui non poterat, sed mortuo similis videbatur,
adeo ut ignem ejus membris admodum nullatenus
sentiret; portatus ad tumulum illius, post morula-
m liber & sanus omninò ab ipso sepulchro
surrexit.

Alius dum non devotè de sancto sentiret, virtu-
tem Dei in sancto, in se duplicem est expertus: in-
firmitatis, dum contemnit; sanitatis, dum à con-
temptus culpa discessit. Nam cum sibi devotionis
causâ à quodam capellano plures venerandæ reli-
quias monstrarentur, ipse quoque ostensor prætio-
siores adhuc se habere reliquias, videlicet manum
fratris Thomæ de Aquino, fateretur, illic hunc
derisorie de ijs triumphantem, cum eas videre non
curaret dicens: sanctus non est, sed quidam Ordinis